

மு மலர்ச்சி

சிரநேத்திராஞ்சனத் தைலம்.

இத் தைலத்தைத் தினங்தோறும் 20 சொட்டு வீதம் தலையில் தேய்த்து வாரமிரு முறை வெங்கிளில் ஸ்நானம் செய்தால், கண் புகைச்சல், கண் குத்து, கண்ணீர் வடிதல், கண் சொறிதல், கண் கூசல், பூளொறுதல், கண் ணீல் பூ விழுதல், அங்கி மாலைக்கண் முதலிய கண் சம்பங்க மான சகல ரோகங்களையும் மூக்கடைப்பு, மூக்கால் நீர் வடிதல், தும்மல் முதலிய பீனிச வகைகளையும், பித்தமயக்கம், ஒருத் தலைவலி, கபால இடி, சொறி, சுழற்சி ஆகிய ரோகங்களையும் தீர்த்து உடல் சம் பந்தமாக ஏற்படக்கூடிய இருமல், இளைப்பு நரம்புத் தளர்ச்சி முதலிய ரோகங்களையும் நிலிர்த்திசெய்து, முக சீசுரத்தையும் குளிர் சிசியையும் ஞாபகச்சிதியையும் கொடுக்கும்.

அஸ்மா, கசம், நீரழிவு முதலிய ரோகங்களுக்கும் ஓரளவு சுகங் கொடுக்கும்.

சீராக்காய் தேய்த்து ஸ்நானம் செய்யவும், 3 முழுக்கு வெங்கிளில் ஸ்நானம் செய்தபின் பச்சைத் தண்ணீரில் ஸ்நானம் செய்யலாம்.

2 அவுன்ஸ் சீசா ரூபா 3-25. 4 அவுன்ஸ் சீசா ரூபா 5-50.

முநாநி நேத்திராஞ்சனம்.

கண் சம்பந்தமான சகல ரோகங்களுக்கும், அபாயங்களால் கண்ணீல் ஏற்படும் அடி குத்துக்காயங்களுக்கும் மூன்றே மூன்று நாட்களில் குணமடையக்கூடிய குறைந்த விலையில் கிறந்த ஒளாத்தம்.

ராளமான பொருட்செலவில் கையாட்சி முறைப்படி தபார் செய்யப் பெற்றது. பாலர் முதல் விருத்தாப்பியர் வரை ஓர்வித பயழுமின்றிப் பாவிக்கலாம்.

குணமின்றேல் பணம் வாயில் செய்யப்பேறும்.

ஒருமுறை பாவித்து உண்மை அறியுங்கள் !

காலம் நீடித்த நோயாளர்கள் நேரிலோ அல்லது கடித மூலமாகவோ விபரம் தேரிந்து கோள்ளலாம்.

மு. க. ஜெகநாதன், கண் வைத்தியர்,

பெரியகடை, — யாழ்ப்பாணம்.

நமது வாசகர்களுக்கு ஒரு நல்ல சேதி சொல்லுகிறோம். இந்த இதழிலிருந்து நாலு பக்கங்களை அதிகரிப்பதற்கு அனுமதி கிடைத்திருக்கிறது! அடுத்த இதழில் இன்னும் சில பக்கங்களை அதிகரிக்க முடியுமென நம்புகிறோம். ஆனால், விலையில் மாத்திரம் மாறுதல் கிடையாது!

இந்த இதழின் முகப்பைக் கவனி தீர்களா? மறு மலர்ச்சி எழுத்தாளர் ஒருவர் அதை அலங்கரிக்கிறார். இது பற்றிய விபரத்தை உள்ளே பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். இந்த மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர் வரிசை' தொடர்ந்து வெளிவருமென்பதை மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம். எழுத்தாளர் நண்பர்கள் இவ்வரிசையைச் சிறப்பிக்க முன்வரவேண்டுமென்று மிகவும் வேண்டிக்கொள்கிறோம்.

தமிழ் இலக்கணத்தில், காலத்துக்கேற்ற மாறுபாடுகள் செய்யப்படவேண்டுமென்பதை வற்புறுத்தி, இந்த இதழில் ஒரு அன்பர் எழுதியுள்ளார். அவருடைய அபிப்பிராயத்தைக் குறித்து விவாதம் செய்ய விரும்புகிறவர்களுக்கு மறுமலர்ச்சியில் இடமுண்டு. கவனிக்கப்படவேண்டிய இவ்விஷயம் குறித்து தமிழ் அறிஞர்கள் தமது அபிப்பிராயங்களை எழுதுவார்களென நம்புகிறோம்.

'தொடர்க்கதை, தொடர்க்கதை' என்ற கேட்டுக்கொண்டிருங்கவர்களுக்கும் அடுத்த இதழிலிருந்து அது கிடைக்கப்போகிறது!

மேல்டடைக்குப் போதியளவு 'ஆர்ட் பேப்பர்' கிடைக்காதது குறித்து வருந்துகிறோம். அதைப் பெறவதற்கு இயன்ற எவு முயற்சிக்கிறோம்.

'ஆண்டெப் பேரிதழ்' குறித்து பாராட்டி எழுதிய பத்திரிகா சிரியர்கள், அறிஞர்கள், வாசகர்கள் — யாவருக்கும் எமது மனப்பூர்வமான வந்தனங்கள். அபிப்பிராயங்களை இந்த இதழில் பிரசரிப்பதற்குப் பக்கங்கள் போதவில்லை.

பேரிதழுக்காக மாத்திரம் தயவுசெய்து இனிமேல் யாரும் எழுதவேண்டாம். சந்தாதாராய்ச் சேருபவர்களுக்காக மட்டுமே இன்னும் சில பிரதிகள் கைவசமுள்ளன.

இரண்டாவது வருடசந்தா இன்னும் அனுப்பாத நேயர்களை தயவுசெய்து உடனே அனுப்பிவைக்குமாறு வேண்டிக்கொள்கிறோம்.

மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்:

முதலியார், குல. சபாநாதன்

“ஒங்கள் பத்திரிகையில் ‘சிங்கள நாடோடிக் கதைகள்’ என்று என்னென்னமோ உபகதையெல்லாம் போடுகிறீர்களே, அவைகளும் மறு மலர்ச்சி இலக்கியத்தில் சேர்ந்தவையா?” என்று ஒரு நண்பர் கேட்டார்.

“எல்லோரும் உங்களைப்போலிருப்பார்களா? அந்தக் கதைகளைப் பாராட்டிப் பல கேர்கள் எழுதியிருக்கிறார்களே! நாடோடிப் பாட்டு களைப் போலவே, நாடோடிக் கதைகளுக்கும் பலர் மதிப்புக்கொடுக்கிறார்கள். லோகோ பின்ன ருசி!....” என்று நான் பதில் சொல்வதற்குள், கூடஇருந்த இன்னென்று நண்பர் “அந்தக் கதைகளை எழுதுகிறவர் யார் தெரியுமோ? முதலியார், குல. சபாநாதனுக்கும்!” என்றார்.

“ஓ! நான் கவனிக்கவேயில்லை!” என்று ஒரு நிமிஷம் திகைத்து நின்ற முதல் நண்பர். பிறகு, “அந்தக் கதைகளை முன்னரே தெரிந்தவர் களுக்குத்தான் ‘ஒருயாதிரி’யாக இருக்கும். மற்றவர்களுக்கு உன்றாகவே இருக்கும். அப்படியும் ஒரு விஷயம் வேண்டியதுதானே! அந்தக் கதைகளைத் தேடி எழுதுவதும் வேசான காரியமில்லைத்தான்!” என்றார்.

நான் மெதுவாகச் சிரித்தேன்.

‘முதலியார், குல. சபாநாதன்’ என்ற பெயர் இந்த நண்பரின் பேச்சையே மாற்றிவிட்டதல்லவா? என்? ஸ்ரீ சபாநாதனுக்குத் தமிழர்களிடையே ஒரு செல்வாக்கு இருக்கிறது. இலங்கை அரசாங்கத்தின் பிரதம தமிழ் மொழிபெயர்ப்பாளாக இருப்பதனால் ஏற்பட்ட செல்வாக்கு அல்ல இது. அவருடைய தமிழ் அறிவினாலும், ஆராய்ச்சியினாலும், தமிழ் அறி ஞர்களிடையே அவர் பெற்றுள்ள மதிப்பினாலுமே இந்த செல்வாக்கை அவர் பெற்றிருக்கிறார்.

யாழ்ப்பாணம் தீவுப்பகுதியைச் சேர்ந்த கரம் பொன், தமிழார்வம் உள்ள பல புதல்வர்களை ஈந்தது. ஸ்ரீ சபாநாதனுடைய சொந்த ஊரும் அதுவேயென அறிகிறோம்.

சரித்திர ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் பல எழுதியதன் மூலம் தமிழுலகில் தம் பெயரைப் பதித்துக் கொண்டவர், ஸ்ரீ சபாநாதன். ‘ஸமாட்டுத் தமிழ்ப் புலவர் சரித்திராம்’ அவரால் தொகுக்கப்பட்டது; இதுவரை வெளியாகவில்லை. கூடிய விரைவில் அது வெளியாகித் தமிழுலகுக்குப் பயன் அளிக்குமென நம்புகிறோம்.

‘மறுமலர்ச்சி’யின் அன்பரும், சிறந்த எழுத்தாளருமாகிய ஸ்ரீ சபாநாதனின் உருவப்படத்தை இந்த இதழின் முகப்பிலே பிரசரிப்பதில் மிகுந்த சந்தோஷமடைகிறோம்.

இலக்கண மாறுபாடு

“ பழையன கழிதலும் புதியன பகுதலும்
வழவை கால வகையில் ஞநே ” என்பது,

பண்டிதர்கள் புலவர்கள் வித்துவான்கள் ஆகிய யாவரும் போற்றிப் புச்சும் நன்னூல் என்னும் இலக்கண நூலிலுள்ள ஒரு சூக்கிரம். இச்சூக்கிரத்தைப் பதவுரைவிருக்கியுறையுடன் நன்கு கற்றுள்ள பண்டிதர்கள் சிலர், இலக்கணத்திலும் காலவேறுபாட்டால் மாறுபாடுகள் உண்டாகுமென்பதை உணர்ந்திருந்தும், இக்காலத்து உலகவழக்கில் நன்கு நிலைபெற்று இலக்கியங்களிலும் இடம்பெறத் தொடங்கிய சில இலக்கண மாற்றங்களை ஏற்க மறுக்கிறார்கள். மறுப்பதுடன் நில்லாது, அவற்றை ஏற்றுக் கொயானாம் அறிஞர் களை மரபறியாதவர்களைன்று கூறித் தூற்றவும் முனைந்துள்ளனர்.

வளர்ந்து வருகின்ற எந்த மொழியிலும் மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து கொண்டேயிருக்கும் என்ற உண்மையை உணர்ந்தவர்கள் யாரும் — தொல்காப்பியர் காலத்திற்கும் நன்னூலார் காலத்திற்குமிடையில் தமிழிலக்கணத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தை அறிந்துள்ளவர் எவரும் — இன்றைய புதுமைத் தமிழில் காணப்படும் புதிய விகுதி கள், வேற்றுமைசள், சந்திகள், விணைமுடிபுகள் முதலியவற்றைக் கண்டு சிற வேண்டியதில்லை. ஆனால், நடைமுறையிலோ.....?

மிகச் சிறந்ததென்று பல அறிஞர்கள் பாராட்டிய ஒரு கட்டுரையை அல்லது கவிதையைப் பார்க்கும் இலக்கணப் புலவர்கள் சிலர், அங்கு காணப்படும் ஏதாவது ஒரு புகிய சொல்லாட்சியைக் கண்டு வெருங்கின்றார்கள். ‘முன்பு எந்தப் புலவரும் இச் சொல் லைத் தம் நூலில் எடுத்தாண்டதில்லையே! இலக்கணத்துக்கு முழு மாருயிற்றே!’ என்கிறார்கள். இலக்கணத்திற்கு மாறுபட எழுதி எல்ல மொழியே அழிந்தொழில்துவிடுமே! எனப் பலம்புகிறார்கள்.

இவர்கள் கூறுவது உண்மைதானு? உலகவழக்கிற்கு மாறுபட்டதாய்ப் பழைய இலக்கண விதிகளுக்கு உதாரணமாகும்படி எழுதுவதுதான் மொழிவளர்ச்சியைக் குண்டங் செய்திமேயன்றி, பழைய இலக்கண விதிக்கு மாருணதாயினும் உலகவழக்கையே இலக்கணமாகக்கொண்டு எழுதுவதால் ஒருமொழி அழிந்துவிடாதென்றே நாம் கருதுகிறோம். ஏனெனில், உலகவழக்கையும் ஆராய்ந்தே நூல் செய்ததாக இலக்கண நூலாரும் கூறுகின்றனரே. உலகவழக்கென்பது எது? உயர்ந்தோர் வழக்கே உலகவழக்கானால் உயர்ந்தோர் என்பவர் எப்படிப்பட்டவர்? சுவாமி விபுலானந்தர் போன்றோர் உயர்ந்தவர்கள்லவா? சுவாமி கூறுகின்றார்: “வழக்குமொழி நாகரிக வளர்ச்சிக்கேற்ப வேறுபட்டு நடக்கும்..... எழுநூறு ஆண்டுகட்குமுன் எழுந்த இலக்கண நூலினையே எக்காலத்திலும் முற்றிலும் கைக்கொண்டொழுகவேண்டுமென்பது பொருந்தாவரையாகும்’

இதுபற்றித் தமிழ்நூர்கள் என்ன கருதுகிறார்கள்? –‘பரம்’

ஓ பரிஞ்சைம் ஓ

அழகாக ஒரு சம்மாடு கட்டி, அதற்கு மேலே ஓர் ஒலைப் பெட்டி வைத்து, உள்ளே ஒரு பானையுடன் இரண்டு மூக்குப் பேணிகளும் அடுக்கி வைத்துக்கொண்டு பஸ் நிலையத்தையும் சந்தைக் கட்டிடத்தையும் சுற்றிச் சுற்றி வட்டமிட்டுக்கொண்டிருக்கும் சில ‘ஆசாமி’களைப் பலரும் கண்டிருப்பார்கள். இவர்களை நம்போன்ற சாதாரண மனிதர்கள் என்று மதிப்பிடுவது தவறு. இவர்கள் மகா சக்தி வாய்ந்த அவதார புருஷர்களின் வரிசையில் வைத்து எண்ணப்படவேண்டியவர்கள்! மாதவியின் மகளாய் அவதரித்துப் பெரும் அற்புதங்களைல்லாஞ் செய்த மணி மேக லை என்ற உத்தமியை மாத்திரம் இவர்களுக்கு உவமைக்க முடியும்.

மனிமேகலையின் கையில் ‘அழுதசூரிபி’ என்ற ஒரு பிச்சைப் பாத்திரம் இருந்தது. அது எடுக்க எடுக்கக் குறையாது சுரந்து கொண்டிருக்கும் பெருமை வாய்ந்தது. மனிமேகலை அதனுதவி கொண்டு பஞ்சகாலத்தில் மக்களின் பசிப்பிணையை நீக்கி அருளி னாள். நமக்கெல்லாம் இந்தச் சரித்திரம் தெரியும்.

மனிதனுக்கு வரும் துண்பங்களுள் பசி மிகவுங் கொடியது. ஆனால், தாகம் அதிலும் கொடியது. பசியைப் பொறுக்கக்கூடிய நேரத்திற்கு ஒருவன் தாகத்தை தத் தாங்கமாட்டான். பசிக் கொடுமை மேலோங்கும் பொழுதெல்லாம் நீரை உட்கொண்டு பசியை ஓரளவிற்குச் சாந்தி செய்கிறேன். காற்றுக்கு அடுத்தபடியாக மனிதனுக்கு அவசியம் வேண்டப்படுவது நீரே. பட்டணத்தில் வெயில் அகோரமாகக் காய்ந்துகொண்டிருக்கும் உச்சிப் பொழுதில் பஸ்வண்டியின் வரவை எதிர்பார்த்துத் தவம் புரிந்து கொண்டிருக்கும் பிரயாணிகளுக்கு உண்டாகும் தாகவேதனையைத் தணிக்கும் புண்ணிய கைங்கரியத்தை மேற்கொண்டவர்களைப் பற்றியே மேலே கூறினேம்.

இவர்களும் ஏதோ விசித்திரமான அக்ஷைய பாத்திரம் வைத்துக்கொண்டு உத்தமி மனிமேகலையைப் போன்று தாகவிடாயைத் தணிக்கிறார்கள் என்று சிலர் எண்ணக்கூடும். இவர்களிடம்

அவ்விதமான பிச்சைப் பாத்திரம் எதுவுங் கிடையாது. மன்னிலே செய்து சூளையிலே சூட்ட அழகான பாளையே இவர் கையிலுள்ளது. அந்தப் பாளைக்குத்தான் இவ்வளவு மகத்துவம். அதனுள்ளே ஒரு சீர்மயப் பொருள் இருக்கும். அதன் நிறம் வெள்ளை. அது என்ன பொருள் என்று அவர்களிடம் கேட்டால் ‘மோர்’ என்று பெயர் சொல்வார்கள். நாங்கள் சந்தேகப்பட்டால் சத்தி யம் செய்துதரவும் தயார்!

காலையிலே பாளை நிறைய மோரும் கொண்டு புறப்படுகிறார்கள். மாலைவரை தொடர்ந்து அதை விற்றுக்கொண்டே இருப்பார்கள். திரும்பிப் போகும்போதும் பாளையில் மோரினளவு குறைவதில்லை. ஒருபாளை மோர் கொண்டுவந்தால் வியாபாரம் இரண்டு, மூன்று பாளை வசையிலும் நடைபெறும். இதிலே நாம் வித்தியாசமாக விளங்குவதற்கு ஒன்றுமில்லை. அவர்களுக்கு வியாபாரம் முக்கியமல்ல; பொதுஜனங்களின் தாகவிடாயைத் தீர்ப்படே முக்கியமாயிருக்கலாம். இதற்காகப் பேணிக்கு ஜின்து சதவீதம் அறவிடுக்கொள்வார்கள்.

“சீர்கருக்கி நெய்தருக்கி மோர்பெருக்கி உண்பவர்தம் பேர்உரைக்கிற் போமே பிணி”

என்ற உண்மையை முற்றுக உணர்ந்து நடைமுறைக்குக் கொண்டு வருபவர்கள் இவர்கள்தான்.

இந்தப் புண்ணிய கைங்கரியம் இன்று நேற்று நடைபெறுவதாக யாரும் எண்ணிலிடவேண்டாம். பழைய நாட்களில் ஆய்ச்சியர் மோர் வியாபாரஞ் செய்த போதும் இதேமுறைதான் மேற்கொள்ளப்பட்டது என்று தெரிகிறது. அக்காலத்துப் புலவரொருவர் ஆய்ச்சியர் பலர் மோர் என்று கொடுத்த பானமெல்லாம் வெறும் நீராகவே இருத்தலைக் கண்டு பெரிதும் வியப்படைந்தார். உடனே, அப்பொருளை மிக நுனுக்கமாக ஆராய்ந்து பார்த்தார். அவர் கண்ட முடிபு மிக விசித்திரமானது.

பசுவின் பாலைக் கறந்து காய்ச்சி உறை இட்டால் அது தயிராகும். அத் தயிரை மத்தினாலே கடைய வெண்ணெய் பிரியும். வெண்ணெயைத் திரட்டி எடுத்துக்கொள்ள மீந்திருக்கும் வெண்ணிறப் பொருளிற்கு மோர் என்று பெயர். — இப்படியே நாம் எல்லோரும் அறிவோம். ஏன், சிறு குழந்தையுமே அறியும். ஆனால், அப் புலவர் இது பிழை என்ற முடிபிற்கு வந்துவிட்டார். பாலுக்கும் மோருக்கும் ஒருவித தொடர்பும் இல்லை என்று அவர்களுகிறார்.

புலவரின் பரிஞ்ஞமாதம் இது: சூரிய உஷ்ணத்தால் கடல் நீர் ஆஸியாகி மேலெழும்புகிறது. அது ஆகாயத்திற் சென்று கார் என்ற பெயரைப் பெறுகிறது. பின்பு அது குளிர்ந்து மழையாக மாறி நிலத்தை அடைந்து 'நீர்' என்ற பெயரைப் பெறுகிறது. அங்கனம் நீராக மாறிய அதே பொருள், ஆய்ச்சியர் கையில் அகப் பட்டமாத்திரத்திலேயே 'மோர்' என்ற பெயரைப் பெற்றுவிடும்! — இதுவே காளமேகப் புலவர் ஆராய்ந்து கண்ட முடிபு. அவர் மோரைப் பார்த்தே கூறுகிறார்:

“கார்என்று பெயர்ப்படைத்தாய் ககனத் துறம்பொழுது
நீர்என்று பேர்ப்படைத்தாய் நெடுந்தரையில் வந்ததற்பின்
வார்ஷன்று மென்மயில்நேர் ஆய்ச்சியர்கைப் பட்டதற்பின்
மோர்என்று பேர்ப்படைத்தாய் முப்பேரும் படைத்தாயே”

பரிசுவேதி என்னும் மூலிகை பட்டமாத்திரத்தே இரும்பும் செம்பொன்னுவது போல, ஆய்ச்சியர் கைப்பட்ட மாத்திரத்தே நீர், மோராய்விடும் என்பதிலும், ஒரே இறைவனே அயன், அரி, அரன் என வேறுவேறு நாமரூபங் தாங்குதல்போல, ஒரே பொருளாகிய நீயே முப்பேரும் பெற்றுயே என்பதினும் உயர்ந்த அதி சய பாவம் நிறைந்திருப்பதோடு ஊடே நகைச்சுவைபும் அமைந்திருக்கிறது.

திருகோணமலையில் நேத்தாஜி நினைவு!

தென்கீழ் ஆசிய இராணுவ பிடத்தின்கீழே மிக முக்கியத்வம் பெற்றிருந்த கடற் பட்டாள ழுமியாகைய திருகோணமலையிலே 'ஜெய் ஹிந்த்' கோட்டமும், நேத்தாஜி நினைவும், சுதந்தரக் கொண்டாட்டமும் சென்ற 25-5-47ல் வெகு சிறப்பாக நடைபெற்றதாக ஒரு ஆன்பர் எழுதுகிறார்.

இவ்விழாவுக்கு மூலகாரணமாயிருந்தவர்கள் திருமகள் கம்பெனியாராம். 'யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்' என்ற பரந்த மனப்பான்மையோடு அவர்கள் செய்துவரும் சிறந்த சேவைகள் பாராட்டுக்குரியவை.

படித்துப் பார்த்தது

இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சி. வரலாறு - வேலைத்திட்டம்

ஆசிரியர் : பீட்டர் கென்மன். வெளியிட்டோர் : இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் கொழும்பு நகரக் கமிட்டி, கொட்டா ஞேட், கொழும்பு.

இலங்கையில் அரசியல் விழிப்பு ஏற்பட்டிருக்கும் இன்றைய தினத்திலே, இச்சிறு புத்தகம் வரவேற்கப்படவேண்டிய ஒரு பிரசரம்.

அரசியல் கட்சிகளைப்பற்றிச் சரியாகத் தெரிந்துகொள்ளாமலே ‘குறை நிறை’ பேசித் திரிவோர் நம்மில் அநேகர் உண்டு.

இப்புத்தகம் இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் சரித்திரத்தையும், அதன் வேலைத்திட்டங்களைப் பற்றியும் தெள்வாகக் கூறுகிறது. ஒவ்வொருவரும் அவசியம் படித்துப்பார்க்கவேண்டிய நூல். விலை சதம் 20.

நிலவு: மாத வேளியீடு. பதிப்பாசிரியர்: புத்தார்க்கிழார். காரியாலயம்: நிலவு நிலையம், சென்னை, 5. விலை 4 அணை.

கட்டுரைகள், சுதாக்கள், கவிதைகள், புத்தக விமர்சனம் முதலிய பல அம்லங்களோடு மாதமொருமுறை மலர்கிறது இந்த நிலவு. இதன் முதலாவது தொகுப்பின் நாலாவது புத்தகம் வரப்பெற்றேரும்.

ஒடு இரு நால்களும் யாழ்ப்பாணத்தில் கிடைக்குமிடம்: பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை, பெரியகடை, யாழ்ப்பாணம்.

ஆசிரிய தீபம்: ‘தமிழ் ஆசிரிய முன்னணி’ வெளியீடு. ஆசிரியர்கள்: பண்டிதர், A. ஆஹமுகம், A. K. கந்தசாமி. விலாசம்: K. வைரமுத்து, மனேஜர் ‘ஆசிரிய தீபம்’, வட்டுக்கோட்டை. வருடசந்தா ரூபா 3-50.

பாடசாலை ஆசிரியர்களின் முன்னேற்றத்துக்காக உழைக்கும் நோக்கத்தோடு வெளியாகும் இந்த மாத வெளியீட்டின் இரண்டாவது இதழ் வரப்பெற்றேரும்.

ஆசிரியர்களின் கடமைகளை உணர்த்தும் கட்டுரைகளும், ஆசிரியர்களுக்குக் கிடைக்கவேண்டிய உரிமைகளை எடுத்துக் காட்டும் கட்டுரைகளும் இத் தீபத்தை அலங்கரிக்கின்றன.

ஆசிரிய உலகுக்கு, இத்தகைய ஒரு பத்திரிகை மிகமிக அவசியமானதே. இத் தேவையைப் பூர்த்திசெய்த தமிழ் ஆசிரிய முன்னணியார் பாராட்டப்பட வேண்டியவர்கள். ஆசிரிய உலகம் அவர்களின் முயற்சிக் குப் பேராதாவை அளிக்குமென நம்புகிறோம்.

தோட்டத் தொழிலாளி: பிரசரிப்பவர்: கிருஷ்ணலூர்த்தி அய்யர் வெங்கிடேசன், 196, தட்டாதெரு, கொழும்பு. வருடசந்தா ரூபா 3-50.

‘தொழிலாளர் கணவிழித்துத் தங்கள் காரியத்தை தாங்களே செய்து கொள்ள அறியுட்டும் பத்திரிகை’ இது. எல்லா விஷயங்களும் தோட்டத் தொழிலாளர் சம்பந்தமாகவே உள்ளன.

தொழிலாளர்

விதியிதுவோ?

பார்சிறக்கும்; படைசிறக்கும்;
பாவலர்தம் தேனினிய
சீர்சிறக்கும்; திருசிறக்கும்;
திருக்கோயில் பலசிறக்கும்;
கார்வளர்க்கும் புவிதனிலே
கனகமணிப் போருள்சிறக்கும்;
ஊர்சிறக்க ஒலிபேருக்கும்
உளியாள்வோர் திறத்தாலே!

ஏராள்வோர் வினாசிறக்கும்;
எழில்பேறுஙல் மனைசிறக்கும்;
சீராளர் தொழிலதனால்
சிற்பமேனும் இவைசிறக்கும்;
பாராள்வோர் முடிசிறக்கும்;
படியிலவர் குடிசிறக்கும்;
நிராஞம் மரக்கலங்கள்
நெங்கடலில் நிரைசிறக்கும்.

புவியிலுயர் கோடிபற்க்கும்
பூபாலர் தம்முடைய
நவிலினிய மனைக்கொடியும்,
நந்தோட்டை நலன்களொடியும்
அவனிதனில் அளிப்பவர்கள்
அருங்தொழிலோர்; அவரின்றி
நவமணிசேர் முடிசிறக்கா;
நாற்படையும் தாம்நடக்கா!

இத்தகைய தொழிலாளர்,
பட்டங்கள் பேற்மாட்டார்;
பார்புகழி மாட்டாது!
கட்கேளை உடைத்தேறியக்
கனபேராய்த் தீரண்டேழுந்தால்
சட்டங்கள் அடக்கிவிடும்;
சம்மதிக்கா விட்டாலோ,
சுட்டுவிடும் துப்பாக்கி!
சழவுலக விதியிதுவோ?
— யாழ்ப்பாணன்

நி லை கே டி

ச. வே.

காலை — ‘குனகுனு’ என்று சிதங் ததும்பும் காலை. அந்தக் காலையின் செளந்தர்ய சிகரம்தான் அதோ விளங்கும் தாமரைத் தடாகம். ஆழ்ந்த தபஸ்வியின் ஞான விளக்கம்போல் தெளிந்திருந்தது அதன் ஜலம்.

அதில் ஒரு மலர் — தாமரை மலர் — மொக்கவிழும் போது. இன்று மலர்ச் சிரிப்பு. அதன் ஹிருதயத்திலே ஊறியிருக்கி ரது. ஆனால் மலரவில்லை. ஏன்?

அதோ! ஒப்பின் முழுப்பொலிவுடனே ஆதவன் வருகிறான். அவன் எழுச்சிதான் உலகின் எழுச்சி. ஏன், அதுதான் அந்த மலரிதய அரிப்பையுங் தூண்டுகிறது. அவன் கதிர்க்கரங்களின் அணைப்பிலே அந்தப் போது டிலராக விரிகிறது. தக்கையின் அணைப்பிலே மகன்றிவு விரிவதுபோல.

அந்த மலருக்கு அவன், தங்கை - பொலிவுதரும் தங்கை.

*

*

*

அதோ மலர்.

நீரின் மேற்பரப்பிலே அழகுத் தெய்வமாகப் பொலிகிறது, கன்ஸிப் பெண்ணின் எழின் முறுக்கையொத்து.

நீண்டு வளர்ந்த தண்டொன் றின் நுணியிலே கம்பீரமாகக் கொலுவிருந்து, தென்றலின் அசைப்பிலே அசைந்தாடுகிறது. தாளவொழுங்கற்ற நடனத்தைப் போல.

அந்தத் தண்ணிய நீர் அதைத் தாங்குகிறது; வளர்க்கிறது; எழுதிலுறுத்துகிறது; தாயின் அணைப்பிலே வாழும் இளங் குழுவி போல.

நீர் அதன் தாய் — உயிர் முச்சளிக்குந் தாய்.

*

*

*

ஐயோ! அதைச் சொல்லவா?

அழகு கொளிக்கும் அந்த மலருக்கும் இன்றுதான் முடிவு நாளோ? பாவத்!

1. சண்பக மலர்

அம்மா, விளையாட்டாக நான் ஒருமுறை சண்பக மலரானேன் என்று வைத்துக்கொள். நான் உயரே அம்மரத்தின் கிளையை அடைஞ்து காற்றினால் அலையுண்டு சிரித்துக்கொண்டே, புதிதாகத் துளிர்த்த பசுந்தளிர்க்கந்தன் நடனமாடியிருப்பேன். அப்போது என்னை உன்னால் அறிந்திருக்க முடியுமா, அம்மா?

“குழங்தாய், நீ எங்கேடா இருக்கிறோய்?” என்று நீ என்னை அழைத்திருப்பாய்.

அப்பொழுது நான் எனக்குள் ஜே சிரித்துக்கொண்டு மெளனமாயிருந்திருப்பேன்.

யுக்திபாய் எனது இதழிகளைத் திறந்து நீ செய்வதையெல்லாம் கவனித்துக்கொண்டிருந்திருப்பேன்.

நீ நீராடிவிட்டு நலைக்கூந்தல் தோள்களிற் பரந்திருக்க உனது சிறிய பூஷையறைக்குச் சண்பகமா விழலுக்கூடாகப் போம்போது அம்மலரின் வாசனையை நுகர்ந்திருப்பாய்; ஆனாலும், அது என்னிடமிருந்து வந்ததென்று அறிந்திருக்க மாட்டாய்.

(முன்பக்கத் தொடர்ச்சி)

தண்ணீர் சலசலக்கிறது. ஒரு சிறுவன் நீந்திச் செல்கிறான், அந்த மலரை நோக்கி.

அடுத்தகணம்பூ கொய்யப்பட்டது.

ஜலத்தில் தண்டு துடிதுடிக்கிறது, தலைபோன உடலைப் போல.

பூ கரையிலே கிடக்கிறது, சாவின் சோர்வுடனே.

அது தன் ஏக்கம் நிறைந்த கண்களை வீசி வாய்விட்டுச் சொல்கிறது:

“ஆம். இனி என் வாழ்நாள் முடிந்தது. எனக்குத் தந்தையான சூரியனே இனி என்னைத் தகிப்பான். எனக்குத் தாயான தண்ணீரே என் உடலை — தண்டை அழுகச் செய்வாள். அவர்வார் நிலைகெட்டு விட்டால் தாழ்வடைவதுடன் பல இன்னைல் களையும் அனுபவிக்க நேரிடும். இது இயற்கை நியதி. இதற்கு நானே சாட்கி.”

அடுத்தகணம் ஒரு வேதனைத் தீண்டல்.

மலரைக் காணவில்லை.

மத்தியானப் போசனத்தின் பின் நீ சாளரத்தின்கீழ் உட்கார்ந்து இராமாயணத்தைப் படித்துக்கொண் டிருந்திருப்பாய். மரத்தின் நிழல் உன் கூந்தலிலும் மடியிலும் விழுங்திருக்கும். அப்பொழுது என் நிழலை நீ படிக்கும் அதே பக்கத்தின்மீது விழுச் செய்திருப்பேன்.

ஆனாலும், அது உனது சிறுவனின் நிழலென்பதை உன் ஞால் உனர்ந்திருக்க முடியுமா?

மாலையில் ஏற்றிய தீபத்துடன் நீ மாட்டுக் தொழுவத்திற்குப் போயிருப்பாய். அப்பொழுது நான் திடீரென உனக்குமுன் தோன்றி மறுபடியும் உன் குழந்தையாகி, ஒரு கந்த சொல்லும்படி உன்னை மன்றுடியிருப்பேன்.

அப்பொழுது நீ, “இவ்வளவு கேரமும் எங்கேடா போயிருந்தாய், துஷ்டப் பயலே?” என்று கேட்டிருப்பாய்.

அதற்கு நான், “உனக்கு நான் ஒருபோதும் சொல்லமாட்டேன்!” என்று கூறியிருப்பேன்.

இப்படித்தானே அம்மா, நாங்கள் பேசியிருப்போம்?

* * *

2. காகிதப் படகு

நான்தோறும் கிடே ஓடும் நீரில் நான் எனது காகிதப் படகுகளை மிதக்க விட்டேன்.

அவற்றிலே கரிய பெரிய எழுத்துக்களில் என் பெயரையும் நான் வசிக்கும் ஊரின் பெயரையும் எழுதிவிட்டேன்.

அதனால் வேறிடத்தில் இருக்கும் யாராவது அதைக் கண்டு நான் யாரென்பதை அறிந்துகொள்வார்களென்று எண்ணினேன். எங்கள் தோட்டத்து நறுமலரால் அவற்றை நிரப்பி, அக் காலை மலர்கள் இரவில் பாதுகாப்போடு அக்கரை சேருமென எண்ணினேன்.

நான் எனது படகுகளை மிதக்கவிட்டு, வானவளையிற் சின்னஞ்சிறிய முகில்கள் காற்றினால் பொங்கியெழுங்து வெண்ணிறப் பாய்கள் விரிப்பதைப் பார்த்தேன்.

ஆனால், ஆகாயத்திலுள்ள என் விளையாட்டுத் தோழர் அவற்றை என் படகுகளோடு போட்டியிட அனுப்பினார்களேன் பதை நான் அறியவில்லை.

இரவு வந்ததும் நான் என் வதனத்தைக் கையினுள் புதைத்துக் கொண்டே, என் படகுகள் நள் ஸ்ரீ வின் தாரகைக்குக் கீழ் மிதங்கு செல்லும் எனக் கணவு கண்டேன்.

தூயிலின் தேவதைகள் அவற்றிற் செல்கின்றன. அவை மலர்க்கடைகளால் நிரப்பப்பட்டிருக்கின்றன.

தமிழாக்கம்: நடனம்.

தமிழரின் பொருளாதார வளர்ச்சி

எஸ். கே. கந்தையா

(சென்ற இதழ்த் தொடர்ச்சி)

புதிய துறைகள்

விவசாயத்தோடு மாத்திரம் பொருளாதார வளர்ச்சி நின்று விடாது. யாழ்ப்பாண தத்திலே வேறு வழிகளில் செல்லுத்தை வளர்க்க வழிதேட வேண்டும். கைத்தொழில் வளர்ச்சிக் கேது வான சாதனங்கள் இருக்கின்றன வோவென ஆராய்ந்தறிய ஆராய்ச்சி ஸ்தாபனங்கள் தேவை. சில காலத்திற்கு முன்பு இலங்கைத் தொழிற் சங்க சம்மேனனத்தின் காரியதரிசியாகிய திரு. ஏ. வயித் திலிங்கமும், அகில - இலங்கைக் கள் இறக்குவோர் சங்க தத்தின் காரியதரிசியாகிய திரு. சங்கரும், கைத்தொழில் திகாரியைப் பேட்டி கண்டார்கள். இலங்கையில் கள்ளிலிருந்து சீனி, சொக்கி னேற் முதலியனவற்றைச் செய்வதற்கேற்ற ஆராய்ச்சி செய்து கள்ளின் உபயோகத்தை ஜனங்களுக்கு அனுகூலமாக்கவேண்டுமென அத் தூதுக்கோஷ்டி கோரியது. யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள பனங்கள்ளிலிருந்து சீனி முதலியன வும், 'அல்கோஹோல்' (Alcohol) என்று சொல்லப்பட்ட பதார்த்தமும் செய்வதற்கு என்ன முறை தனிக் கையாள வேண்டுமென

அறியவும் உடன் ஆராய்ச்சி நடாத்தப்படவேண்டுமென யாழ்ப்பாண மக்கள் வற்புறுத்த வேண்டும்.

ஆராய்ச்சிக் கேதுவான் சாலை களமைத்தற்கும், ஆராய்ச்சியாளர்களைப் பயிற்றவும் யாழ்ப்பாணத்தில் ஓர் பல்கலைக்கழகம் உடன் ஸ்தாபிக்கப்படல் வேண்டுமென இலங்கைத்தமிழர்களர்ச்சி செய்ய வேண்டும், பல்கலைக்கழக ஸ்தாபானத்தால் விவசாயம், கைத்தொழில் முதலியன முன்னேறவும், வியாபாரம் அதிகரிக்கவும் முடியும். மேலும் இப்பல்கலைக்கழகம் தமிழரின் கலைவார்ச்சிக்கும், தமிழின் மறுமலர்ச்சிக்கும் பெரும் ஏதுவாகும்.

மீன்பிடித் தொழில் யாழ்ப்பாணத்தில் மிகவும் கேடான நிலையிலிருக்கிறது. மீன்பிடிப்பவர்கள் மிகவுங் கஷ்டப்பட்டு, பழைய மீன் பிடிக்கும் சாதனங்களையே கையாள்கிறார்கள். இலங்கை அரசாங்கம் மீன்பிடிப்பதற்காகத் தற்கால முறைகளுள்ள மீன்பிடி கப்பலொன்றைத் தனது பொறுப்பில் எடுப்பித்துச் சேரதனை செய்து பார்த்தது. யாழ்ப்பாணத்தில் மீன்பிடிப்பவர்களைக் கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்களில் சேர்த்து, அச் சங்கங்களுக்குச் சுகரமாக

பணம் கடன் கொடுத்து மீண்டிடத் தொழிலாளரிகளை முன்னே நறி அவர்களின் கிலையை உயர்த்தலாம்.

இவ்விதம் செய்வதால் இன்னும் ஒர் நன்மை. யாழ்ப்பாணக் கடலேரித் திட்டத்தால் தொண்டை மானுற்றி இள்ள மீன் பிடிகாரர் கஷ்டப்படுவார்கள்; அவர்கள் தொழிலற்றுக் கஷ்டப்படுவார்கள். ஆகையால் கடலேரித் திட்டம் வேண்டாம் என்ற பிரசாரமும் முன்பு நடாத்தப்பட்டது. மீண்டிடத் தொழிலை மேற்கூறிய படி அபிவிருத்தி பண்ணினால் இவ்வித குறைக்குக் காரணமே கிடையாது.

* *

வட - கீழ் மாகாணத் தோடர்பு

இன்னுமோர் விஷயம் மிகவும் முக்கியமானது. யாழ்ப்பாணத் திலேயுன்னவர்களுக்கு யாழ்ப்பாணத்தின் நன்னிலம் மாத்திரம் விவசாயத்திற்குப் போதாது. யாழ்ப்பாணத் திலீருந்து அநேகர் வடமாகாணத்தின் ஏனைய பகுதி களுக்குச் செல்லவேண்டும். அவர்கள் சென்று விவசாயத்தை அவ்விடங்களில் வளர்ப்பதற்கு அரசாங்கம் சலுகைகள் கொடுக்க வேண்டும்.

உதாரணமாகச் சென்ற ஜாலை மாதம் விவசாயமானதிரி யாழ்ப்பாணத்திற் கூறியதோர் விஷயத்தைக் கவனிக்கலாம். வடமாகாணத்திலே கிழக்குப் பகுதியாக அள்ள முல்லைத்தீவுப் பகுதியிலே

விவசாயத்திற்கு மிகவும் சிறந்த நிலமிருப்பதாக மந்திரி சொன்னார். அப் பகுதியிலுள்ள நிலத்தைக் கமம் செய்விப்பதற்காக, அரசாங்கம் மூல்லைத்தீவுப் பகுதி திலீருந்து பரந்தணைநோக்கி ஒர் விதியமைக்கத் தொடங்கியது எனக் கூறினார். பரந்தனிலிருந்து கிழக்கே போகாது, கிழக்கேயிருந்து பரந்தனுக்கு வருவதற்கு, தியாயமுன்னெடன மந்திரி குறிப்பிட்டார். இவ்விதம் செய்வதால் விவசாயம் முன்னேறி, சிறந்த நிலம் முதல் வயலாக்கப்படுமென்றும், பரந்தனிலிருந்து போனால் குறைவான நிலமே பயிர்செய்யப்படுமென்றும் கூறினார். இவ்விதம் வடமாகாணத்தின் கிழக்குப் பகுதியாகிய மூல்லைத்தீவுக்கும் வடமாகாணத்திற்கும் நேரான போக்குவரவுக் தொடர்பு வைக்கப்படல் வேண்டும். தற்போது மூல்லைத்தீவுக்குச் செல்லவதற்கு மாங்குளம் சென்று கஷ்டப்பட்டு, பஸ் மாறிச் செல்ல வேண்டும். வடமாகாணத்தின் கிழக்குக் கரையோரமாக ஒர்ண்டி அமைக்கப்படுதலும் கப்பல் போக்குவரவு வசதிகள் செய்வதும், மூல்லைத்தீவுப் பகுதியை யாழ்ப்பாணத்தோடு இணைத்து விவசாயத்தை விருத்திசெய்யத் தேவையான விழுயங்கள்.

மூல்லைத்தீவுடன்மட்டும் தரை, கடல் மார்க்காரன் போக்குவரவு வசதி நிற்கவேண்டியதில்லை. இலங்கைத் தமிழரின் மறு இருப்பிடமாகிய கிழமாகாணமும் வடமாகா

ணமும் நெருங்கிய தொடர்பு வைக்க இலங்கையின் கிழக்குக் கரையோரமாக போக்குவரவுவச திகள் செய்யப்படல் வேண்டும். வீதி அமைப்பது உடனே சாத் தியமாகாவிட்டாலும் பருத்தித் துறை, மூல்லைத்தீவு, திரிகோணமலை, மட்டக்களப்பு ஆகிய கடற் கரைப் பட்டினங்கள் துறைமுகங் களாகி யாழிப்பானைத் தமிழரையும், மூல்லைத்தீவுப்பகுதித் தமிழரையும், கீழ்மாகானத் தமிழரையும், ஒன்றுசேர்க்க ஒழுங்குகள் செய்யப்படவேண்டும். கிழக்குக் கரையோரமாக ஓர் கப்பற்பாதை உடன் திறக்கப்படுதல் இலங்கைத் தமிழரின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு அவசியமானது. இத் தொடர்பால் இலங்கைத் தமிழர் ஒன்றுபட்டு, யாழிப்பானைத்தில் ஓர் கலாசாலையை வளர்த்து, கலை

வளர்ச்சிக்கும், தமிழ் வளர்ச்சிக்கும் வழிதேடவேண்டும்.

எனது கருத்துப்படி ஓர் பல்கலைக் கழகம் யாழிப்பானைத்தில் அமைக்கப்படுதலும், கிழக்குக் கரையோரமாக கப்பல் போக்குவரவு செய்ய ஒழுங்குபண்ணுதலும், கடலேரி திட்டத்தை உடனே அமுலுக்குக் கொண்டு வருதலும், இலங்கைத் தமிழரின் பொருளாதார வளர்ச்சி, கலைவளர்ச்சி, பாலை வளர்ச்சிகளுக்கு இன்றியமையாத தேவைகள். இவ்விஷபங்கள்பற்றி தமிழுமிமானிகளும் தமிழரப்பிரமானிகளும் ஒன்றுசேர்ந்து உடன் செயலாற்றல் வேண்டும். பொதுஜன அபிப்பிராயத்தைத் திரட்டி விமோசனத்திற்கு வழிதேட அபிமானிகள் ஒன்றுசேரவேண்டும்.

*

கப்பல் வந்த வழி — ப

ஆற்றங்கரைகளில் வாழுந்த ஆதிகாலத்து மக்கள், தாம் உணவு வைத்திருக்கும் பாத்திரங்களை ஆற்று நீரில் கழுவும்போது அவை கைதவற்றிலே நீரில் அமிழுந்தாமல் மிதந்து செல்வதைக் கண்டார்கள். அப்போது, அதேமாதிரியான பெரிய பாத்திரங்களைச் செய்தால் அவற்றில் தாம் ஏறியிருந்து மிதந்து செல்லலாமென உணர்ந்து அதற்காக முயன்றார்கள். இவ்விதம் அவர்கள் முயன்றதன் பயனுக்கே தெப்பம், வள்ளம், தோணி, கப்பல் என்ற பொருட்கள் தோண்றின என்று கருதலாம்.

பாத்திரம் என்ற பொருளுள்ள கலம், கலன் என்னும் சொற்கள் கப்பல் என்ற பொருளில் வழங்கப்படுதலும், கப்பலை மரக்கலம் என்று குறிப்பிடுவதும் இதை வலியுறுத்தும். தமிழில் மாத்திரமல்லாமல் பிறமொழிகளிலும் இவ்வித ஒற்றுமை இருப்பதுதான் ஆச்சரியம். பாத்திரம் என்னும் பொருளுள்ள Vessel என்னும் ஆங்கிலச் சொல்லே கப்பல் என்னும் பொருளையும் தருகிறது! ‘பாத்ரம்’ என்ற சம்ஸ்கிருதச் சொல் கப்பலை உணர்தும்போது ‘யாந - பாத்ரம்’ என்றாகிறது!

— ப.

சிவலைவிபாத யாத்திரை

(சென்ற இதழ் தொடர்ச்சி)

மடத்தில் கதவைத்தட்டி
நோம். கடைக்காரன் விசித்திர மாகக் காணப்பட்டான். முகத் தில் கண், வையில் விரல் இவ்வள வுந்தான் வெளியில் தெரிந்தன. ஏனைய இடங்கள் துணியினால் போர்க்கப்பட்டிருந்தன. அவனுக்குக் தமிழ் தெரியா கார். நண்பர்கள் ஒருபா கொடுத்தார்கள். அவன், நாதகாரக்குழல் போல ஒரு தகரக்குழல் எடுத்தான். அதற்குள் மண்டி எண்ணென்று. சாக்குத்தான் திரி. அது பெருவிரல் மொத்தம் இருக்கும். அதைக்கொழுத்தினதும் பெரிய வெளிச்சம் எல்லோரும் முகமலர்ச்சி கொண்டார்கள். 2, 3 விஸ்கோத்து சாப்பிட்டு வாயை விறையாமல் செய்துகொண்டோம். (வெங்கிரிப் போத்தவில் எங்கள் போஸ்ற்மாஸ்ரர் தேநிர்தந்திருந்தார்.) தேநிரில் இரண்டு மூன்று மிடறு விழுங்கினோம்.

பாடலும் பண்ணுமாக, ஆனந்தமாக மேலே சென்றேம் நல்ல வெளிச்சமானதால் விரைவில் நடந்தோம். வழியில் பழைய காட்சிகள்தான். போகப்போகக் குளிர் அதிகம். இரவு பத்துமணி க்குமேலாய்விட்டது. கடுங்காடு வழியே சென்றேம். பெரிய ஈ, இலையான் முதலியவற்றின் இரைச்சல் தவிர எங்கும் அமைதி.

குளிர்மிகுதியினால் பற்கள் கிட்டிக்கொண்டன. அந்தநேரத்தில் சூலபமான மருந்தும் உணவும் மூன்றாண்டியே நாங்கள் கொண்டு சென்றிருந்த இஞ்சி விஸ்கோத்துத்தான். விஸ்கோத்து இரண்டு மூன்று, பற்களுக்கு அப்பியாசங்கொடுத்தது. அதன்பின் கொஞ்சத்தும் அச்சமில்லாமல் சென்றேம். மேலே செல்லச்செல்லப்பாதை செங்குத்தாகியது. சில இடங்களில் மூச்சுப் பிடித்து மேலே காலவைக்கவேண்டியிருந்தது. செங்குத்தான் பாகங்களில் சில இடங்களில் அழகான படிக்கட்டுசெள் சிறைக்குபோய்க்காணப்பட்டன. இந்தத் திருப்பணியை முதலாவது விஜயபாரு செய்துவைத்தான் என்று கூறுகிறீர்கள்.

பழையபடி கால்கள் விறைத்துப்போயின. தாங்கமுடியாத ஆயாசமாய் இருந்தது. நண்பர் சிலர் அடியெடுத்துவைக்க மறுத்தனர். அவர்களுக்கு உற்சாக ஆட்டி அவர்களை அணித்துக் கொண்டு மேலே சென்றேம்.

சிறிதுதுருஞ் சென்றதும், பெரிய ஓர் ஏற்றம். அதனைச் சிரமப்பட்டு ஏற்றீனும். பெரிப்பதங்குமட்டமும், கடையும் ஒரு மிக்க இருந்தன. அதில் இபையா ஹோட்டல்' எல் எழுதப்பட்டிருந்தது. ஹோட்டலில் இரண்டு

மூன்று வேலையாட்கள் உளர். அவர்கள் எங்கள் தேவைகளை மிகவும் அவதானமாகச் செய்கின்றனர். உயர்ந்த மலையில் இருந்து வழிக்கோடுவரும் நீர் ஒரு குழாய்மூலம் ஒரு மூலையில் ஒரு தகரத்தில் இருக்கிறது. அதில்கைகால் அலம்பிவிட்டுத் தேநீர் பருகலாம் என எண்ணீக் கண்ணீரில் கை வைத்தேன். கை விறைத்துவிட்டது. விரல்கள் நிமிர மறுத்தன. அபுபங்கரை சென்று விரல்களுக்குச் சூடேற்றியபின்பே விரல்விறைப்பு ஏடுபட்டது.

இவ்வளவு குளிர். தாங்கமுடியாத குளிர். இதற்குள் ஒரு அதிசயம். காதுகளை மூடித் தலைப்பாகை கட்டியிருந்தோம். காது, பிடிய முதலிய இடங்கள் வெயர்வைப் பெருக்காயிருந்தன. கெஞ்சில் கைவைத்துப் பார்த்தேன். அவ்விடத்திலும் வெயிலில் போனவர்களுக்கு வெபர்ப்பதுபோல கல்ல வெயர்வை. சிரமபரிகாரங்கூடியதும் சோமபல் நீங்கிவிட்டது. விடியற்காலை நேரம். கல்ல உற்சாகம். விரைவாக ஏறினேனும். படிகள் சில சமயங்களில் இரண்டடி உயரம். அவைகளில் மூச்சுப் பிடித்து இந்தச் சடத்தைக் கொண்டு சென்றேம். படிகளில் மூச்சுப் பிடித்து ஏறியபோது எனக்குப் பெறிய புராணத்தில் ஒரு பாட்டு நூபகம் வந்தது.

முறையான முடிவு கேட்டதும் தெய்வச் செவிகொதுகின் சில்பாடல் — இவ்விரவில் கேட்கவா ” என்றழுதாளாம் தமயந்தி. ஆனால் நாங்கள் இரவு சித்திரை நன்றாகக் கொண்டோம். முன் ஏற்பாட்டின்படி நாலுமணிக்கு எழுங்கோம் வெங்நீரில் வாய் கழுவி சேநீர் பருகி மேலே சென்றேம். முதலில் ஊசி மலை, இதில் ஒரு விளோசம். மலை ஊசிபோல இருக்குமென எதிர்பார்த்தேன். அப்படி அல்ல. கெய்தல் நிலத்தில் பாதவர் இல்லம்போல வெள்ளை நூல்களில் வலைகள் பல காணப்பட்டன. என்ன என்றால் ‘நேத்திக்கடன்’ செய்பவர்கள் ஊசியில் நூலை நீளமாகக் கோர்த்து அவ்விடத்தில் ஏராளமாகக் கோர்த்துக் குவித்திருக்கிறார்கள். நூல்கள் 100 யார் 50 யார் நீளம். இதன் காரணமுங் காரியமும் கருத்தும் எங்களுக்குத் தெரியவில்லை.

ஊசிமலை தாண்டியதும் சோமபல் நீங்கிவிட்டது. விடியற்காலை நேரம். கல்ல உற்சாகம். விரைவாக ஏறினேனும். படிகள் சில சமயங்களில் இரண்டடி உயரம். அவைகளில் மூச்சுப் பிடித்து இந்தச் சடத்தைக் கொண்டு சென்றேம். படிகளில் மூச்சுப் பிடித்து ஏறியபோது எனக்குப் பெறிய புராணத்தில் ஒரு பாட்டு நூபகம் வந்தது.

நானன் வழிகாட்டுகிறேன். அன்பு முன் நேர செல்கிறது. கண்ணப்பார் திருக்காளத்து பலை

யில் ஏற்கிறோர். இதை,
 ‘நான்னும் அன்பும் முன்பு
 நளிர்வரை ஏற்கத்தாழும்
 பேணுத்தத் துவங்களென்னும்
 வெருகுசோ பானம் ஏறி
 ஆணையாம் சிவத்தைச் சார
 அணைப்பவர் போல ஜீபர்
 நீள்கிலை மலையை ஏறி

நேர்ப்படச் செல்லும் போதில்
 எனச் சேக்கிழார் வர்ணித்திருக்
 கிறோர்.

கண்ணப்பர் அன்பினால் உங்
 தப்பட்டு மேலே சென்றூர். ஆ
 னால் எங்களால் மேலே செல்
 வது கடினமாக இருந்தது. அவ்
 வளவில் ‘வீட்டுக்கு மீளாம்’
 என்று சிலர் நின்றார்கள். “என்
 னால் ஒரு அடிகானும் எடுத்து
 வைக்க முடியாது. என் பாதங்
 கள் கிழிந்துபோயின. நான் மாட்
 தேன்” என ஒருவர் அழுதார்.
 குளிர் குளிர் என எல்லோரும்
 பயப்படுத்திய இடத்தில் தலை
 கால்வரை ஒடிரை வெயர்வை. வெ
 யர்வையை ஒற்றி பாதைவழியே
 இலைப்பாறினேன். மேலே நடப்
 பது மிகவுக்கடினமாக இருந்தது.
 பாதை செங்குத்தாக இருந்தது.
 பெரிய மலை. அதனைச் சுற்றிப்
 போகப் பாதை இல்லை. கற்பா
 றையில் கால் சுறுக்காமல் பள்
 ளாந் தோண்டியிருந்தது. அதில்
 காலை வைத்து கறள்பிடித்த சங்
 கிலியில் உயிரைவைத்து உன்னி
 ஏற வேண்டும். முருகா உனது
 தஞ்சம் என ஏறி இன்ன். எப்படி
 நான் ஏறினேன் என நண்பர்கள்
 ஆக்சரியப்பட்டார்கள். அவனை
 வினைத்து ஏறுங்கள் என்றேன்.
 அவர்கள் தடை சொல்லவில்லை.

எறிவிட்டோம். சிகரம். ‘சாது
 சாது சாது’ என முழக்கினர்கள். புளபளப்பான சிகரம். சிகரத்தை
 நோக்கி ஒழுங்கான படிக்கட்டு. படிக்கட்டு அழகாக அவதானத்
 துடன் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. குழங்கைகூடத் தவழ்ந்து செல்
 வகையிடது. இத்தனபுரிப்
 பாதையும்வந்து சந்திக்கிறஇடம். கோவிலவீதி. அமைதி. ஆனந்தம்
 என்ன சொல்லுவது. தமிழன்
 அறிவாளி அல்லாவிட்டால் மலை
 களில் கடவுள் என்பானு? மட்ட
 மல்லாத மகிழ்ச்சிவுடன் வீதி
 யைப்பலமுறை வலம்வந்தோம்.
 சிகரத்தில் நாலு பெரிய கற்
 றுண; அதன்பேல் விமானம்;
 விமானத்தில் முடி; விமானத்
 தின்கீழ் வெண்புடவை; புடவை
 யில் புத்தரங்கு; புடவையின் கீழ்
 பாதம்; பாதத்தைச் சுற்றிவர
 சுழகு போன்ற அகல நீளத்தில்
 ஒரு சீமங்குத் தட்டு; அதற்குள்
 ஓதான் பாதம் - பாதம் பதிக்த
 இடம் - தெரிகிறது. பாத விரல்
 கள் தெரியவில்லை. எங்களுக்கு
 விரலை ஏன்? பாதத்தை ஏன்?
 குறிஞ்சிசிலத் தெய்வம் அங்கே
 அருள்புரிகிறன்.

பூக்குவியல், சுந்தனக்குச்சிக்
 குவியல், மெழுகுவர்த்திக் குவி
 யல், சமுகம்பூக்குவியல், அன்புக் குவியல், அருட் குவியல்,
 ஆனந்தக்குவியல் - இவை தவிர
 வேறு கிடையா.

குரிபன் உதிக்கவில்லை. எது
 கிழக்கு? என்றேன். ஒவ்வொரு
 வரும் ஒவ்வொரு கிழக்கைக்
 காட்டினர். விடுவெள்ளி உள்ள
 கிழக்கைப் பலர் காட்டினர். எப்
 (மறுபக்கம் பார்க்க)

முன்னேற்றம் !

S. ஸ்ரீநிவாசன் M. A.,

அவன் ஒரு சிறு வீட்டில் குடியிருந்தான். முன்னால் இரண்டு அறைகள்; பின்புறத்தில் ஒர் முற்றம்; அதில் சிறிய ஓர் செசுவுதறி. அதற்கப்பால் ஒலையால் வேயப்பட்ட - அவ்வாராப் பந்தல்போன்ற ஒர் சமையலறை. சிலனாரில் அவன் நூற்கும் நூலும், அவன் நெய்யும் துணிகளும் மிகவுஞ்சிறந்தவை. முன்னே மகம்மதிய சக்கரவர்த்தி அவரங்கசீப்பின் இளைய புதல்வி ராஜசபையில் போதிய அளவு ஆடை கட்டவில்லை என்று கர்ச்சித்தபோது அவன், தான் 40 முழுப்புடவை கட்டியிருந்ததாகச் சொன்னது, இவன் முதாதையர் நெய்த ‘மஸ்லின்’ துணி என்று

அவன் பெருமையோடு சொல்லுவது வழக்கம். தன் முன்னேர்கள் வட்டிக்கிண்஠ியாவிலிருந்து சென்னிந்தியா வந்து குடியேற வர்களாம். அன்றுதொட்டு பரமபரையாக அதே தொழில் கடைபெறுகிறது. தன் தொழி கீலக்கெளரவமாக நடத்துவதிலும், வர்த்தக முறையில் நாணயமாக நடப்பதிலும் அவனைப்போல் ஒரு வரும் கிடையாது ஆடம்பரமாவது வீண் விளம்பரமாவது அவனுக்குப் பிடிக்காது. துணி கள் வேண்டுமென்றால் அவளிடம் முன்னாட்டே சொல்லிவிடவேண்டும். ஆனாக்கு ஏற்றமாதிரி துணிநெய்து கொடுப்பான். அவசரப்பட்டு மட்டத்ரமான துணி களை ஒருபோதும் நெய்வதில்லை.

போது விடியும் எனக் கிழக்கை கோக்கிப் படிக்கட்டுக்களில் உல்லாசமாக இருந்தோம். அழகிய காட்சியை எப்படி வர்ணிப்பது? முதலில் ஒரு மஞ்சள் கோடு. வறவர மஞ்சள் கோடு பரவி எங்கும் மஞ்சள்கிறம். மஞ்சளஞ்சு நடுவே மேல்விய செங்கோடு. செங்கோடு நூல்களத்திலிருந்து பெரிதாகி மேகம் முழுதும் பரவியதை என்னென்று கூறுவது? மறுபடி மஞ்சள்; மறுபடி சிவப்பு; மாறி மாறிப் பரவினா. கிழக்கு வெளிக்கிறது, கோழி கூவவில்லை; உள்ளம் கரை

கானு டுகிழ்ச்சியால் கூஷின்றது. மேல்விய சிவப்புக் கோடு. அடுத்து மஞ்சள் கதிர்கள். கதிர்கள் புல்லுப்போலத் தோன்றி, வாள்போல மாறி மிக நீளமாகப் பரவின. சூரியனின் ஒரம் வெள்ளி நிறம். கண் கூசுகிறது. சூரியன் மறைகிறது; எழுமுடிகிறது; மறைகிறது. கிடையினாப்பூரண சூரியன். அந்தக் காட்சியை விபரிக்க முடியாது. நாம் பெற்ற பேற்றை நினைத்து அந்த உள்ள நிறை வோடே மெல்ல மெல்ல இறங்கினோம்.

தான் கொடுப்பதாகச் சொன்ன தவணையை ஒருபோதும் தவறி யதுமில்லை. நெசவுத்தீசாழிலில் அவன் மனைவி காமாட்சியே அவனுக்கு உதவி. வீட்டில் தன் இரு குழந்தைகளைக் கவனிக்கும் வேலையை அவனே கூட ஒத்தாக செய்யாக நூல்நூற்பது மாத்திரமன்றி நெசவுக்குக்கூட உதவி செய்வாள்.

நான் வேறு எவரிடத்திலும் துணி வாங்குவது கிடையாது. என் மனைவிக்குப் புடவைகள், குழந்தைகளுக்குச் சட்டைத் துணி, பாவாடைத் துணிகள் எல்லாம் அவனிடம்தான் வாங்குவேன். என் மனைவியைக் கூட முப்போகும்போது அவன் உடனே ‘காழு, காழு’ என்று தன் மனைவியைக் கூப்பிடுவான். ‘அம்மாவுக்குப் புது தினுசப்புடனவேண்டுமாம்’ என்பான். அவன் ‘போன்முறை கனகாம்பாம் உடலும், அரக்குக் கரையும், பங்களூர் தலைப்பும் போட்டோம். இம்முறை மேகவர்ண நூல் இருக்கிறதே, அதில் உடல் போட்டு மஞ்சட்கரை பேஸ்டலாமே. உங்கள் சிர்மலாவுக்கு நல்வதுப்பில் பாவாடை கைத்தால் நல்வது. சிவப்புத் தேகத்திற்கு எடுத்துக் காட்டும்’ என்பாள்.

அவன் துணிகள் சீக்கிரம் கிழி வதே இல்லை. விலையோ மிகக் குறைவு, அதிகலாபம் சம்பாதிப்பது அவன் வழக்கமில்லை. என்மாமா தான் முதல்முறை என்னை அவனிடம் அழைத்துச் சென்றார். அவன் அப்போது கெய்த பட்டுக்கரை வேஷ்டியை இன்

னும் நான் மறக்கவில்லை, மாதம் ஒருமுறையாவது நான் அவனிடம் செல்வது வழக்கம். அவனி டம் பேசும்போதெல்லாம் அவன், தான் ஒரு பெரிய குடும்பத்தில் அதிக செல்வத்தோடு பிறந்த வன்போல கெளரவமாக நடந்து கொண்டான். தன் கஷ்டங்களை - வறுமையைப் பொறுமையோடு சகித்து வந்தவன் போலத் தோற்றியது.

மூன்று மாதங்களாக அவனிடம் நான் போகவில்லை. துணி கள் கிழிந்தால்தானே போக வேண்டும். என் மனைவிக்கோவர வர அவன் கர்நாடகப் புடவைகள் பிடிக்கவில்லை. ஜீர்யன் சாயங்களும் ஜீப்பான் பட்டுக்களும் எடுத்துக்காட்டும் மாதிரி எழை நெசவுகாரன் துணி காட்டுமா? ஆனால் நான் மாத்திரம் அவனிடமே துணிகள் வாங்கிவந்தேன். நான் ஒருமுறை அவனிடம் சென்றபோது அவன் வீட்டிலில்லை. அவன் மனைவி மாத்திரம் வந்து வாடியமுகக்குடன் ‘உட்காருங்கள், அனோக நாட்களாக உங்களைக் காணவில்லை. அம்மா சுவக்கியமாக இருக்கிறார்களா?’ அவர் வெளியே போயிருக்கிறார். குடுங்களை கிருஷ்ணனுக்கு ஜங்கு நானாய் ரொம்ப ஜாரம். நானும் கைமருந்து எவ்வளவோ செய்து பார்த்தேன். கேட்கவில்லை. டாக்டரை அழைத்துத் தான் ஆக வேண்டுமென்று தோன்றியது. அவர் டாக்டரை அழைத்துவரப் போயிருக்கிறார். இரண்டு நாளைக்கு முன்பே யோசனை பண்ணி விருந்தால் டாக்டர் வந்து பார்க்க

கும் சார்ஜ் மின்சி இருக்கும்” என்றாள். அவன் வாடிய முகத் தையும், வீட்டின் மங்கலான விளக்கையும் பார்க்க எனக்கு மனதில் சொல்லமுடியாத துயரம் ஏற்பட்டது. அப்பொழுது அவன் சொங்கப்போட்ட முகத் துடன் வீட்டுக்குவரப் பிரியப் படாதவன் போல வந்தான். முகத்தில் ஒரு கவலை சூழ்ந்துகொண்டிருந்தது. அவன் குரல் தழுத்தது.

“அடி, காமாட்சி! 15 ரூபாய் இல்லாமல் டாக்டர் வரமாட்டா ராம். தனக்கு இப்போது வேலை அதிகமாம். விசாலத்துக்கு வந்து பார்த்ததிற்கே நாம் ஒன்றும் கொடுக்கவில்லையாம். இலவசமித்தியம் செப்பும் டாக்டர் தானால்ல—என்று கடுகுத்த முகத்தோடு சொன்னா. நான் என்ன செய்வேன்!” என்று சொல்லிக்கொண்டே என்னைப் பார்த்தான். “வாருங்கள்ஜூபா, உங்களுக்கு என்ன வேண்டுமே? அனேக நாட்களாகக் காணுமே!” என்று கேட்டாள். நான் “என் இப்போது உன்னிடம் துணி வாங்க வருபவாகள் அதிகம் இல்லையா? நூலோ துணியோ வீட்டில் அதிகம் காணுமே?” என்று கேட்டேன்.

“ஜூபா! மிலதுணி மலிவாகவும் நயமாகவும் கிடைக்கின்றேத். என்ன பகட்டு! கண்ணைப் பறிக்கும் நிறங்கள்! கையில் சொட்டால் என்ன வழவழப்பு! துணி யின் உழைப்பையும் அதின் அழகையும் யார் கவனிக்கிறார்கள்! என் கையால் நெய்யும் துணி யில் என் இருக்யத்திலிருக்கும்

ஆன்மாவின் ஓர் பங்கும் அடங்கியிருக்கிறது என்று நான் சொன்னால், என்னைப் பயித்திய ஆஸ்பத்திரியில்லவோ சேர்ப்பார்கள். ஏழை நெசவுத் தொழி வாளி இருந்தாலென்ன, இறந்தாலென்ன! மில் துணி சீக்கிரம் கழிந்தபோதிலும், கட்டுவதற்கு என் துணியைப்போல சிறப்பில் வாய்விருந்தாலும் அவர்கள் விளம்பரமும் வியாபார முறையுமே போதுமே! துண்டுப்பத்திர விளம்பரங்களென்ன, சினிமா படங்களிலென்ன, பேப்பர்களிலென்ன, எங்கே பார்த்தாலும் விளம்பரங்கள்! அந்தத் துணி கட்டாதவன் ‘காட்டுப் பிராணி’ என்ற எண்ணம் வருடப்படியான விளம்பரங்கள் ஜூயா! தவிர, நான் அந்த முதலாளிகளைப் போல, திண்டிவனம் ஜூமீன்தாரருக்கு வேஷ்டி ‘சப்ளை’ செய்கிறேனா? என் சில மில்கள் கவர்னர்களுக்கும் அரசர்களுக்குங்கூட துணிகள் கொடுக்கின்றனவாம். சீலனுரிமையே மூன்று மில்கள் உண்டாகவிட்டனவே! எங்களுக்கு இனி ஏதையா பிழைப்பு? என், ஆதிகாலத்தில் எங்கள் முன்னேர்களின் கட்டை விரல்களைப் பொருமையினால் வெட்டினிட்டதாக சரித்திரம் கூறுகிறதே! இந்தக் கஷ்டத்திலும் அந்தக் கஷ்டமாப்பாவாயில்லை ஜூயா!” என்று தன் மனத்துயரத்தை வெளிப்படுத்தினான்.

‘கிருஷ்ணன் ஜூபாவேகத்தில் எதோ உளறுகிறான்’ என்று மனைவி திடுக்கிட்டிக் கூப்பிட, அவன் உள்ளே போக எத்தனித்தான். நான் பி0 ரூபாயை அவ

விடம் கொடுத்து, “இரண்டு ஜோடி நூறும் நம்பர் வேஷ்டியும், என் மனைவிக்கு இரண்டு பதி னுறு முழப்புடவைகளும், பாவாடைத்துணி பத்து கஜமும் வேண்டும். பாக்கிப்பணம் அனுப்புகிறேன்” என்று கூறிவிட்டு என் வீடு சேர்ந்தேன்.

அந்த இரண்டு மாதத்திற்கு முன் அவன் கொடுத்த வேஷ்டிசட்டெண்று உட்காருக்கயில் நடுவில் கிழிந்தது எனக்கு ஆச்சரியம். அவன் வீட்டிற்கு நான் போனவுடன் அவன் வெளியே வந்த போது நான் அவனை அடையாளமேகண்டுபிடிக்கமுடியவில்லை. தலையிர் முழுவதும் ஒரே நரைப்பாக இருந்தது. வாட்டமே குடுகொண்ட முகம். ஒருவாரம் பட்டினி இருந்தவன் போன்ற தோற்றம்.

“ஐயா! துணி ஏதாவது வேண்டுமா? பருத்தி விலை இப்போது குறைந்திருக்கிறது. சிக்கிரம் ஏற்விடுமாம். நல்ல பட்டு நூல்கள் சாயம் போட்டு வைத்திருக்கிறேன். அம்மாவுக்கும் குழந்தைகளுக்கும் ஏதாவது வேண்டுமா?” என்றான்.

“நீ போனமுறை தந்த வேஷ்டிகளில் ஒன்று உட்காரும்போது நடுவில் கிழிந்துவிட்டது.....” என்று சொன்னவுடன், அவன் முகக்கைப் பார்த்தேன். அசற்கு மேல் சொல்ல நாவெழுவில்லை. என் அவனிடம் இதைச் சொன்னேன் என்று மனவருத்தம் மேறிட்டது.

“காமு, காமு! இங்கேவா” என்றான். அவன் வந்தவுடன் “ஐயாவுக்குக் கொடுத்த நூறும்

நம்பர் வேஷ்டி எப்போது கெய்தோம்? நூல் எப்படி நூற்றும்? உனக்கு இப்போது வேலை சரியாக ஓடுவதில்லையோ?ஆ! உன்மேல் தப்பில்லை; கிருஷ்ணன் சாகக்கிடக்கும்போது அவர் 50 ரூபாய் கொடுத்தாரே, அப்பொழுது நான் நெய்த வேஷ்டிதானே; என் கிழிந்தது?.....” என்று சொல்லி மனத்தில் ஏதோ ஆலோசனை செய்தான். அவன் மனைவி “அந்த நூல் நாம் நூற்க வில்லையே. யாரிடமோ வாங்கி வந்தோமல்லவா? தவிரவும் கிருஷ்ணன் சாகும்நான் யாரோ ஒரு வரை அந்த வேஷ்டியில் பாதி கெசுவு செய்யச் சொன்னீர்களே!” என்று மெதுவாக வருத்தத்தோடு சொன்னான். இந்த மாதிரி “உண்மையே கடவுள், என்ற குடும்பத்தில் என் வீணை அவர்கள் படும் வருத்தத்தோடு இன்னும் மனவருத்தத்தைக் கூட்டுவேன் என்று எண்ணினேன். “ ஒருவேளை பலகையில் உட்கார்ந்தபொழுது ஆணி மாட்டிக் கிழித்திருக்கும்” என்று சொல்லிப் பார்த்தேன். அது பயன்படாமல் போயிற்று.

“அதைக் கட்டாயம் அனுப்புங்கள் ஐயா, வேறு வேஷ்டி நான் கொடுக்கிறேன். என்மேல் முழுத்தப்பு. வேறு நூல் வாங்கி யதும் தப்பு. வேறு ஆள்களை நம் பின்தும் தப்பு. அதனால்தான் கிருஷ்ணனைக் கடவுள் அழைத்துக்கொண்டார்போலும்” என்றான். அவன் கணகளில் நீர்த்தும்பிற்று. அவன் மனைவி ஒன்றும் பேசாமல் நின்றான். “அசற்கு அவசரமில்லை அப்பா! மில் வேஷ்டிகள் கிழிவதில்லையா?

யாரிடம் போய் அதை என் சொல்லிக்கொள்ள முடியும்? எனக்கு அங்கவஸ்திரம் நாலு வேண்டும். வேஷ்டி நாலு ஜோடி; பாவாடைகளுக்குத் துணி..... தின்தா ஜூம்பது ரூபாய்” என்று அவன் கையில் வைத்துவிட்டு வீடு திரும்பினேன். வேஷ்டிகளும் அங்கவஸ்திரங்களும் பெட்டிகளிறைய இருக்கும் ஏன் அவ்வளவு ஏராளமாக அவனிடம் நெய்யச் சொன்னே என்று அப்போது நான் விணைக்கவில்லை.

“அந்த மில் வேஷ்டி என்ன புது தினிசாக இருக்கிறது! கரை என்ன ஒப்பாரம்! என்ன வழ வழப்பு! ஆனால்... அது ரொம்ப நாளைக்கு உழைக்காது. கட்டுக்கடை நூல். சிக்கிரம் ‘பட் பட், பெட்டால் கேட்கத் திரும்பிப் பார்த்தேன். அவன் குரல்தான். உடனே அவனை அடையாளம் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. எலும்புக் தோலுங்கான். அவன் முன்னால் அந்த வேஷ்டி கட்டி வந்ததே எனக்கு வெட்கமாக இருக்கத்து. “உன்னிடம் வர அவகாசம் இல்லை அப்பா! என்ன பண் கல்யாண வீட்டிற்குப் போவதற்கு வேஷ்டி இல்லை. இதை வாங்கவேண்டி வந்தது. வீட்டிற்குப் போகலாமா? எனக்குத் துணி அதிகம் வேண்டும். எனதங்கை புருஷன் வந்திருக்கிறார். அவரும் என்னைப்போல கையால் நூற்று செப்த துணிதான் கட்டுகிறார்” என்றேன்.

என் நான் மில்வேஷ்டி வாங்கிபதும், தங்கை புருஷன் வக்த

தும் இவனிடம் சொல்லவேண்டும்? வேஷ்டி நெய்பவன்தானே! அவன் வேஷ்டியைக் கட்டினால் அவனுடன் உறவாடவேண்டுமா? ஹக்கிங்காம் மில் மாணஜரிடம் சுதாக்கம் ஏன் நான் விசாரிப்பதில்லை?

‘வீடு இல்லை ஜூயா, எனக்கு. அசெல்லாம் விற்றுயவிட்டது!’

‘என் மனைவிக்குத் துணி...’

“இப்போ நான் புடவைகள் நெய்வதில்லை ஜூயா. கிருஷ்ண ஞேடு காமாட்சியும் போய்விட்டாள். எனக்குப் புடவை மாதிரிகள் என்ன தெரியும். கண்ணும் மங்கலாய் விட்டது. விசாலம் மாத்திரங்கான் குடிசையிலிருக்கிறார். எனதறியைக்கூட விற்றுவிட்டேன். துணிகளுக்கு ஆட்கள் அவ்வளவு வருவதில்லை. இப்போது தறி வாடகைக்கு வாங்கித்தான் வேலை. நம்வேலை இனிசிலைக்காது. பரம்பரையாகச் செய்து வந்த தொழில் என்னேடு அற்றுப்போகும். கிருஷ்ணன் புண்ணியம் செய்தவன். எனக்குப்பின் அவன் செசுவதொழிலை எப்படிச் செய்வான்? அவன் அங்கோல்வரனுக்கு ஆடைகள் அழகாக நெய்யட்டும்! இங்கே விளங்கப்பறமும் யந்திரமும்தான் கடைசியாக நிலைபெறும். அது கிடக்கட்டும், உங்களுக்கு என்ன வேணும் ஜூயா!”

“வேஷ்டி நாலு ஜோடியும், துண்டுகள் எட்டும் போட்டுக் கொடு” என்று சொல்லி எனவீடு திரும்பினேன்.

மூப்பது நாளாய் நான் ஊரில் இல்லை. ஏதோ காரியமாக அய

நாட்டாண்மை

சீலம் அனுஷ்டித்தது!

முதலியார்,
குல. சபாநாதன்

[தறிப்பு: இக்கதையினை விளக்கிக் கொள்வதற்கு பெளத்த சமயாசாரம் பற்றிய சிற்சில சொற்றூரட்சர்களின் கருத்தினை அறிந்திருத்தல் வேண்டும்.

சீலம் அனுஷ்டித்ததல் அல்லது பஞ்சலீம் அனுஷ்டித்தல் என்பது கொல்லாமை, திருடாமை, வியபிசரியாமை, பொய்க்கருமை, கள்ளுஞ்சைமை என்னும் ஜெஞ்சு சீலங்களைக் கைக்கொண்டொழுகுவதாக ஸங்கற் பித்துக்கொள்ளல் அல்லது விரதம் பூணல் எனப் பொருள்படும். இதனைச் சீலானுஷ்டானம் எனவுங் கூறலாம். சீலம் அனுஷ்டிக்க விரும்பிய பக்தன் ஒருவன் பிசூாக்கள் (பெளத்தகுரு) வசிக்கும் பள்ளியையடைந்து குருவை வணங்கி, புத்தரும் (சர்வஜங்கன்), தருமமும் (அவன் கூறிய அருளறங்கள்), ஸங்கமும் (பெளத்தரில் துறங்தோர்களின் கூட்டம்) ஆகிய முத்திற மனியை (த்ருமணி),

புத்தம் சரணங்கச்சாமி; தர்மம் சரணங்கச்சாமி;
சங்கம் சரணங்கச்சாமி!

ஹர் சென்றிருக்கேன். திரும்பி வீடு வந்த தும் என் மனைவி, “ஒரு பெண் பத்து நாட்களுக்கு முன்பு 4 ஜோடி வேஷ்டிகளும், 8 துண்டுகளும் கொடுத்துவிட்டு பாக்கி பணம் கேட்டாள். நீங்கள் முன்பணம் 25 ரூபாய் கொடுத்ததாகச் சொல்லி, பாக்கி 25 ரூபாய் தரும்படி கேட்டாள். அவன் முகம் வாட்டமாயும் கண்ணின் பார்வை யதார்த்தமாயும் இருந்த படியால் உங்களைக் கேட்காமலே கொடுத்துவிட்டேன்” என்றாள். இது எனக்கு அளவிலா ஆச்சரியமாயிறந்தது. அதுவரையில் அவன் பணமே கேட்டது கிடையாது. நான்தான் கொடுப்பது வழக்கம். எப்போது கொடுப்பே ஞே அப்போது வாங்கிக் கொள் வான். ஏன் இப்படிச் செய்தான். பண முடைதானே? என்று என்

னி அவன் வீடு சென்றேன்.

அவன் வீட்டில் வேறு யாரோ இருந்தார்கள். சமைய லறைக் குடிசை மூடப்பட்டு இருந்தது. வீட்டில் இருந்தவர்களைக் கேட்டேன். விசாரித்ததில் சாப்பாடில் லாபல் தன் பெண் கீஸ எப்படியோ போவித்துவிட்டு ஜெஞ்சு நாட்களுக்குமுன்பு இறங்குவிட்டதாகச் சொன்னார்கள். திடுக்கிட்டேன்; கலங்கிப் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டேன். “நீங்கள் அவனுக்கு உறவினரா?” என்று பக்கத்திலுள்ளவர்கள் கேட்டதற்கு, “ஆம், உறவிலைர விட கெருங்கிய சொந்தம். என்னை மரியாதையாகத் துணி கட்டச் செய்தவன் அவன்!” என்றேன். அவர்கள் ஆச்சரியத் துடன் என்னைப் பார்த்தார்கள்!

என்று குரு சொல்லித்தர, பக்தனும் அவ்வாறே சொல்லுதல் வேண்டும். இதனை மூன்றாமுறை ஜபித்து மூன்றாமுறை பணிந்தபின்னர் பஞ்சசிலைத்துக்குரிய மந்திரத்தைக் குரு ஒது, பக்தனும் ஒதல்வேண்டும். இதுவே “சீலம் அனுஷ்டித்தல்” எனப்படும். இவ்வழக்கத்தினைத் தமிழ்நாட்டாரும் அறிந்திருந்தனர் என்பது,

“தான் தாங்கிச் சீலந் தலைநீர்ரு

புந்த தன்ம சிங்க மேன்னு

முத்திற மணியை மூம்மையின் வணங்கி”

— பவத்திற மறுகேனப் பாவை நோற்றகாதை எனவரும் அடிகளால் உன்குணரப்படும்.

பெளத்த சங்கியாசிகள் பிக்டா, பிக்கு, குரு என அழைக்கப்படுவார். அவர்கள் வதியும் இடம் பள்ளி, விஹாரம், பர்ணசாலை, பண்ணசாலை. ஆராமம் எனப் பலவாருக்க கூறப்படும்.]

முன்னெருகாலத்தில், நாட்டாண்மை தன் மனைவியுடன் சந்தோஷமாக வாழ்ந்துவந்தான். மனைவி இயற்கையாகவே புத்திக் கூர்மையிடையவன். அன்றியும் சமபயக்தியிடையவன். பெளர்னிமி நாட்களில் விகாரை, பெளத்தப் பள்ளி, பர்ணசாலை ஆகியனவற்றிற்குச் சென்று புத்ததேவனை வணக்கிச் சீலம் அனுஷ்டிப்பாள். நாட்டாண்மை திறற்கு நேர்மாறு. அவன் சமயத்தைப் பற்றிச் சிந்திப்பதே கிடையாது. ஆனால் இருந்தாற்போல ஒரு நாள் அவனுக்கு ஒரு எண்ணாம் உதித்தகது. தானும் தன்னுடைய மனைவியைப்போல விசேஷ தினங்களில் பள்ளிக்குப் போகவேண்டும்; அவளைப்போலவே சீலம் அனுஷ்டிக்கவேண்டும் எனக் கருதி விட்டான். உடனே தன் மனைவியைக் கூப்பிட்டு, “நானும் சீலம் அனுஷ்டிக்க விரும்புகிறேன், அதை எப்படிச் செய்வதெனச் சொல்லித்தாரும்” என்று கேட்டான்.

தன் புருஷன் திடைரென நல்லபாதையில் திரும்பிவிட்டதைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டதுமன்றி, சந்தோஷமுங் கொண்டிருந்தாள் நாட்டாண்மை மனைவி. அவள் தன் கணவனைப் பார்த்து, “நீங்கள் விடியற்காலையில் எழுந்து, (பிக்டாக்கள்) பெளத்த குருமார் வசிக்கும் பள்ளிக்குச் சோறும் சறியும் (திருவழுது) ஒரு காவுதடியில் எடுத்துச் சென்று, அவற்றைக் குருவுக்குப் படைத்து, அவர் சொல்லித்தருகிற சொற்களையெல்லாம் ஒன்றுந் தவறுமல் நீங்களும் திருப்பிச் சொல்லவேண்டும். அவ்வளவுதான்” என்றார். “விஷயம் அவ்வளவுதானே!” என்று கூறி நாட்டாண்மை சந்தோஷப்பட்டான். அவன் இவ்விஷயத்தில் அதிக ஆவலோடும் ஆசையோடும் இருந்தபடியால் அன்றிரவு முழுவதும் கண்ணேடுகள் மூடவில்லை. எப்பொழுது விடியும்; எப்பொழுது பெளத்தகுருவிடம் ஒடிச் செல்வேன் என்று எண்ணிக்கொண்டே படுத்திருந்தான். விடவதற்கு முன்பாகவே நாட்டாண்மை புறப்பட்டுப் பள்ளிக்குப் போனான். அது ஒருமைல் தூரத்திலுள்ளது. அவன்

அங்கே போய்ப் பார்த்தபொழுது வாயிற்கதவு பூட்டப்பட்டிருப்பதைக் கண்டான். கதவில் ஒருமுறை தட்டினான். எவ்வித மறு மொழியுமில்லை. மறுமுறை பலத்த சத்தத்துடன் தட்டினான்.

உள்ளே படுத்திருந்த குரு திடுக்கிட்டெழும்பினார். “இரண் டுங்கெட்ட இந்த நேரத்தில் வந்து சத்தம் இட்டு எழுப்புகிறவன் யாரோ?” என்று தனக்குள் சிந்தித்துக்கொண்டு எழுந்திருந்து கண்ணேத் துடைத்தார். கதவில் மறுபடியும் ‘சடசட’வென்று தட்டு பலமாக விழுந்தது. உடனே குரு படுக்கைப்பையிட்டு விரைவாக எழுந்து சிறிது சங்கேதத்துடன், “யார் அங்கே?” என்றார்.

குரு சொல்லுதைத் திருப்பிச் சொல்லவேண்டுமென்று தன் மனைவி கூறியது ஞாபகம் வந்ததும், நாட்டாண்மையும் “யார் அங்கே?” என்று பதிலளித்தான்.

இந்த நடுச்சாமத்தில் இந்த இடத்தில் வேடிக்கையாக ஒருவன் பேசுவதன் கருத்து குருவுக்குப் புலப்படவில்லை. குரு கதவுக்குக் கிட்ட வந்து “என்ன சங்கதி?” என்று கேட்டார். நாட்டாண்மையும் “என்ன சங்கதி?:” என்று திருப்பிச் சொன்னான். குருவுக்குத் தூக்கவாரிப்போட்டது. இவ்விதமான நடத்தையின் அர்த்தம் ஒன்றுமே குருவுக்கு விளங்கவில்லை. எனவே உரத்த குரலில், ‘பிடியடா அவனை’ என்றார் குரு.

‘பிடியடா அவனை’ என்று நாட்டாண்மையும் விரைவாக உரத்த குரலில் கூறினான். இதன்பினர் குரு மிகப் பயந்து பக்கத்து அறையிற் படுத்திருந்த வேலைக்காரணை எழுப்பச் சென்றார். சிறிது நேரம் சத்தம் ஒன்றுமில்லாதிருப்பதை அறிந்த நாட்டாண்மை, ‘சீலம் அனுஷ்டிக்கும் கிரியை முடிந்துவிட்டதாக்கும்’ எனக் கருதி, காவுதடியுடன் சோற்றையும் கறியையும் கதவுடியில் வைத்துவிட்டு, வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்தான்.

வீட்டுக்கு வந்து தன் மனைவியை ஒரு பக்கமாக அழைத்து; “நான் சீலம் அனுஷ்டித்து விட்டேன். உண்மையாகவே ஒரு மாற்றம் எனக்கு ஏற்பட்டிருப்பதாக எனக்கே நன்றாகத் தெரிகிறது. இச்சீலத்தை அதிக சிரத்தையோடு அனுஷ்டிக்க விரும்புகிறேன்” என்று சொன்னான்.

இன்பு நாட்டாண்மை கமத்துக்குச் சென்று வேலை செய்து விட்டு, பின்னேரம் வீட்டுக்கு வந்தான். இராச் சாப்பாட்டை முடித்துக்கொண்டு, படுக்கையில் சரியத்தொடங்கிப்பதும் ‘யாரா அங்கே; என்ன சங்கதி; பிடியடா அவனை’ என்று செயிக்கத் தொடங்கினான். “இந்த வார்த்தைகளின் பொருளன்னை?” என்று மனைவி அதிசயத்துடன் கேட்டாள்.

“நான் சீலம் அனுஷ்டிப்பதற்காக குரு சொல்லித்தந்த மந்திரத்தைச் செயிக்கிறேன்” என்றான் நாட்டாண்மை.

“உங்களுக்கு மூனையில் ஏதும் கோளாறு ஏற்பட்டிருக்கிறதோ தெரிபவில்லை” என்றார் மனைவி.

“அப்படியொன்றுமில்லை. குரு சொல்லித்தந்த வார்த்தை களையே செபிக்கிறேன் நான் சீலம்தான் அனுஷ்டிக்கிறேன் என்பது உணக்குத் தெரியவில்லையா?” என்றஞ் நாட்டாண்மை.

“என்னேடு வீண்கதை பேசவேண்டாம். உங்களுக்கு உண்மையாகப் பைத்தியமில்லையென்றாலும், ஓரளவுக்குப் பைத்தியம் போலத்தான் இருக்கிறது” என்று கூறினால் மனைவி.

மனைவி சொன்ன வார்த்தைகளுக்குச் செல்லாய்க்காமல், அன்றிரு முழுவதும் அந்த மந்திரத்தையே அடிக்கடி செபித்துக் கொண்டிருந்தான். அதனால் தன் மனைவியிலுமையை நித்திரைக்கு மட்டுமன்றி, அவ்வீட்டிலுள்ள மற்றவர்களின் நித்திரைக்கும் பங்கம் விளைத்தான். இவ்வாருகப் பல நாட்கள் கழிந்தன.

அங்கும் இருந்துவரும் நாட்களில், ஒருநாள் கள்வர் மூவர் அசசனுமையை பண்டகசாலையுட்புகுந்து, அங்குள்ள தங்கம், பொன், வெள்ளி நாணயங்களையும், நவரத்தினங்களையும், முத்துக்களையும் களவெடுத்தார்கள். அவற்றை நள்ளிரவில் தூக்கிக்கொண்டிவர்த்து, நாட்டாண்மையினுடைய வீடு ஒரு பாதுகாப்பான இடமெனக்கருதி, அவனுடைய வீட்டின் கோடிப்பக்கத்தில் வைத்துப் பங்கிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அவர்கள் பங்கிடத் தொடங்கும்பொழுது, “யார் அங்கே; என்ன சங்கதி; பிடியடா அவனை!” என்ற சத்தம் வீட்டினுள் இருந்து வந்தது.

“போச்சுதா எல்லாம்!” என்றஞ் கள்வருள் ஒருவன்.

“உஸ்! உஸ்! வேறு யாரையாவது பார்த்து அந்தச் சொற்களைச் சொல்லியிருக்கலாம். ஆகையால் நாங்கள் பதறவேண்டிய தில்லை. வந்தகாரியத்தை முடிப்போம்” என்று இன்றைநுவன ஆற்றல் சொன்னான்.

சிறிதுநேரம் செல்ல மறுபடியும் “யார் அங்கே; என்ன சங்கதி; பிடியடா அவனை” என்ற வார்த்தைகள் வந்தன! உடனே அவர்கள் களவெடுத்த திரவியங்களையும் கைகளிட்டு, உயிர் தப்பினாற் போதுமென ஒட்டப்படுத்தார்கள். யாரோ ஒடும் சத்தம் கேட்ட நாட்டாண்மை, வீட்டின் கோடிப்பக்கம் சென்ற ஒரு வெளிச்சத்தைப் பிடித்துப் பார்த்தான். முன்று திரவியக்குவிபல்கள் இருப்பதைக் கண்டான். உடனே தனது மனைவியை ஏழுப்பி அந்த இடத்துக்குக் கூட்டிச் சென்றான். எதிர்பாராத திரவியக் குவியிலைக் கண்டதும், கனவோ நனவோ என்று கண்ணை நன்றாகத் துடைத்துவிட்டுப் பார்த்தான். அவனுக்கு அளவிலா மகிழ்ச்சியுண்டாயிற்று.

“நான் சீலம் அனுஷ்டித்தபடியால்லவா இவ்வளவு திரவியம் கிடைத்தது” என்று கேட்டான் நாட்டாண்மை.

“ஆமாம், நீங்கள் சிரத்தை யோடு அனுஷ்டித்தபடியான் கையோடு பலன் கிடைத்து விட்டது!” என்றஞ் மனைவி.

அம்மான் மகள்

சும்மா சும்மா என்றை மனசு
 சுத்தித் தீரியது;
 சுருதி கேட்ட பாட்டுப் போலே
 சோங்கு போகுது!
 *

 அம்மான் மகளைக் கட்டிக் கொள்ள
 ஆசைப் பகுது;
 அதையே நினைச்சு நினைச்சுப் பாத்து
 நேஞ்சு புளுத்து!

சேத்துச் சின்னைக் குருவி போலே
 நின்ற பேட்டைதான்;
 கேரங் காலம் வந்திட்ட தே,
 நிமிங்கு நிக்கிறு!
 சேத்துக் குளத்துப் பூவைப் போலே
 பூத்து நிக்கிறு!
 சேலை கட்டிச் சட்டை போட்டுச்
 சிரிச்சுப் பார்க்கிறு!

என்னைக் கண்டா, ஓடி ஒளிச்சு
 ஒட்டிப் பார்க்கிறு;
 சின்னத் தம்பி மூலம் ஏதும்
 சோல்லி அனுப்பிறு!
 *

 மின்னி மின்னித் தூரத் திலே
 அழுகு காட்டிறு;
 மிச்சம் ஆசை யோடு கண்ணை
 வெட்டிப் பாக்கிறு!

அம்மான் மகளே! ஆசைக் கிளியே
 அருகில்வா' என்றால்,
 சும்மா போங்கோ என்று சோல்லித்
 தலையை ஆட்டிறு!
 விம்மி விம்மி நேஞ்சே மும்ப
 விளிச்சுப் பார்க்கிறு;
 வீட்டை திரும்பும் நேரத் திலே
 கண்ண டிக்கிறு!

'சோறு புட்டே தீண்ண யில்லைச்
 சோர்ந்து போகிறும்;
 சோலி என்ன தம்பி?' என்று
 ஆச்சி கேக்கிறு!
 'தேறும் வயசில் தேகம் மெலிஞ்சு
 தேஞ்சு போகிறும்;
 தேங்கித் தேங்கிப் பார்க்கிறும் ஏன்?'
 என்று கேக்கிறு!

அத்தான் மெலிஞ்சு சாகப் போறேன்
 ஆதலி ஞலே, — அடி
 அம்மான் மகளே சும்மா வாழி
 ஆனத் தன்னலே!
 நித்த நித்தம் நினைச்சு நினைச்சு
 நேஞ்சு வேகிறேன்;
 நின்ட காலம் வாழ வேணும்
 வீட்டுக்கு வாழி!

வரதர்

ஆசிரிய தபம்

- தமிழ் ஆசிரியர்களின் முன்னேற்றம்
கருதி எழுந்த மாதவெளியீடு
- ஆசிரிய உலகின் பேராதாவிலே
வளரவேண்டிய புதுப் பயிர்.

தமிழ் ஆசிரிய
முன்னணி
வெளியீடு.

வருட சந்தா ரூபா 3/50

K. வைரமுத்து,
மனேஜர், ஆசிரியத்துப் பதிப்புக்கோட்டை.